

Qarabağ hadisələri başlayan günlərdə hamı təlatüm içindəydi. Hələ 1987-ci ilin sonlarında məlumatlar gəlirdi ki, nankor ermənilər Gorus-Şuşa yoluna ağ bayraqlar taxırlar. Sonralar Xankəndi şəhərində "Krunk" təşkilatının keçirdiyi nümayişlər və Dağlıq Qarabağın Ermənistanla birləşdirilməsi şüarını eşidən ətraf rayonlar bir yerə toplaşaraq mənfur Zori Balayanı, onların havadarı keçmiş SSRI-nin rəhbəri M.Qorbaçovu lənətləyirdilər.

neçə saat keçmişdi ki, bir də gördük ki, bir 06 markalı "Jiquli" maşını qərargahın qarşısında dayandı. Yaqub gülərək dedi: - Deyəsən işimiz düzəldi, gördük hamımızın yaxşı tanıdığımız Ağdam şəhərində yaşayan Adil Əli oğlu Rəhimovdur gələn. Adil Yaqubla öpüşüb-görüşdükdən sonra dedi: - Ay Yaqub, sifarişinə gəlmişəm. Neçə elə silah gətirsələr, onu alıb döyüşən oğullara verməyə hazırım. İndi 70 mini gətirmişəm, uşaqlara da maşındadı götürsünlər.

VƏTƏN SEVGİSİ

Xatirələr

İlk dinc yürüş ağdamlılar tərəfindən başladı. 1988-ci il fevral ayının 22-də. Bütün qocalar, cavanlar ürəyində vətən sevgisi olanlar və onlara qoşulan ətraf rayonlardan qrup-qrup gənclər Əsgəran şəhərinə dinc yürüş etdilər. Bu yürüş zamanı 2 nəfər ağdamlı soydaşımız Əli və Bəxtiyar düşmənlərin qəfil gülləsinə tuş gəldi.

O dövrün ziyalılarının təkidi ilə yürüş dayandırıldı. Ancaq xalq öz qəzəblərini gizlədə bilmirdilər. Nəhayət, Ağdamda Qarabağın dağlıq hissəsində olan kəndlərdə postlar yaradıldı, əliyalın Ağdam şəhərinin gəncləri polisərdən, keçmiş SSRI KQB-sindən çəkinə-çəkinə postlarda dayanmağa başladılar. Həmin yaradılan postlardan biri də Ağdam-Əsgəran arasında olan "Qaracağ" qəbiristanlığında yaradılmışdı. Posta rəhbərliyi yaxınlıqda olan Çuxur Məhlə kənd sakini, sadə peşə sahibi Rzayev Yaqub (Qatır Məmməd) edirdi. Yaqub bir neçə ov tüfəngi və benzin dolu butulkalarla posta duranları silahlandırırırdı. Bir gün hadisələrin daha da dərinləşdiyi zamanda Yaquba bir nəfər yaxınlaşıb dedi ki, Rusiyadan gətirilmiş 2 ədəd "Diktoryov" pulemyotu var. Ancaq 2-sini 70 min manata deyir.

Yaqub çox fikirləşdi ki, bu qədər pulu haradan tapmaq olar ki, ona alasan.

Ancaq yüz fikir bir borcu ödəməz deyib atalar. Çox yerə əl atdıq, xeyri olmadı. Yaqub dedi ki, mənim bir dostum var, onu da sınaqcam. Bir

Yaqubun və bizim hamımızın sevincimiz yerə-göyə sığmırdı. Adil bu sevinci görəndə kövrəlib dedi: - Ay Yaqub, kimisi şirin canını vətən yolunda qoyur. Bir balaca torpaq, xalq sevgisi olanlar da malından-mülkündən bu yol üçün istifadə etməlidir. Bu da mənim bir balaca da olsa vətənə borcumdur. Nə qədər kömək lazım olsa siz əvə döyüş oğullara onu edəcəyəm.

Sağollaşılıb gedəndən sonra Yaqub dedi ki, bax belə oğulları görəndə adamın ürəklə döyüşməyi gəlir düşmənlə, çünki bilirsən ki, dara düşsən arxanda duranların var.

Bizim birinci dəfə Əsgəran rayonunun Xromord kəndində apardığımız döyüşdə Adil Rəhimovun aldığı silahlarla döyüşə başlamışıq, əməliyyatımız da uğurlu alınmışdı.

Artıq o günlərdən neçə illər keçsə də, o xatirə mənim yaddaşından silinmir. Hər Adil Rəhimovu gördükcə elə o günləri xatırlayıram və deyirəm ki, hər bir iş adamının, vətən oğlunun ürəyində belə bir vətən sevgisi olsa, nəinki Qarabağı azad etmək, hətta Zəngəzuru, Göyçəni də azad etmək olar. Arzu edərdim ki, hər kəs öz üzərinə düşən vəzifəni vətən naminə yerinə yetirsin. Onda şəhidlərimizin də ruqları şad olar. Gərək ürəyində vətən sevgisi olsun. Adil bəy, Allah sənə ömür, sağlam can qismət eləsin. Ağdamda qələbə gününü qeyd edək. Sənin əməyinin unudulmaz.

Abdal Qəhrəman

